

ORIGINAL

HÉRAÐSDÓMUR
REYKJANESS

EFTA Court
Registry
1 Rue du Fort Thüngen
L-1499 Luxembourg
Luxembourg

1. febrúar 2023

Efni: Ráðgefandi álit í máli héraðsdóms Reykjaness nr. E-2539/2021: Elva Dögg Sverrisdóttir og Ólafur Viggó Sigurðsson gegn Íslandsbanka hf.

1. Inngangur:

Með vísan til 34. gr. samnings milli EFTA-ríkjanna um stofnun eftirlitsstofnunar og dómstóls er hér með óskað eftir ráðgefandi álit EFTA-dómstólsins vegna ofangreinds máls Elvu Daggar Sverrisdóttur og Ólafs Viggós Sigurðssonar (stefnenda) gegn Íslandsbanka hf. (stefnda).

Ágreiningur aðila lýtur að því hvort skilmáli um breytilega vexti í veðskuldabréfi sem stefnendur gáfu út í tilefni af lánveitingu þeirra hjá stefnda skuli ógiltur og hvort stefnda hafi verið heimilt að hækka vaxtafót skuldar stefnenda samkvæmt skuldabréfinu með þremur vaxtabreytingum á árinu 2021.

Héraðsdómur hefur fallist á beiðni stefnenda um að óskað verði ráðgefandi álits EFTA-dómstólsins á því hvort það samræmist tilskipun 2014/17/ESB, sbr. einkum 24. gr. tilskipunarinnar, og eftir atvikum f. lið 2. mgr. 10. gr. tilskipunar 2008/48/EB, sbr. 19. lið formálsorða tilskipunar 2014/17/ESB, að í skilmálum fasteignaláns neytenda, þar sem vextir eru breytilegir, komi fram að vaxtabreytingar taki meðal annars mið af „rekstrarkostnaði“ og „öðrum ófyrirséðum kostnaði“.

2. Málsatvik:

Mál þetta varðar sem fyrr greinir skilmála veðskuldabréfs sem stefnendur undirrituðu í janúar 2021 í tilefni af lántöku þeirra hjá stefnda. Í veðskuldabréfinu, sem dagsett er 21. janúar 2021, segir að stefnendur viðurkenni að hafa fengið að láni hjá stefnda 57.610.000 krónur til 480 mánaða með fyrsta gjalddaga 1. mars 2021. Um sé að ræða óverðtryggt húsnæðislán, jafngreiðslulán með breytilegum vöxtum. Í 1. tölulið skilmála bréfsins kemur fram að skuldin endurgreiðist með jöfnum greiðslum vaxta en þar sem vextir séu breytilegir áskilji lánveitandi sér rétt til að endurreikna lánið við hverja vaxtabreytingu og/eða skilmálabreytingu miðað við breyttar forsendur og miðist afborganir við vexti eins og þeir séu á þeim degi sem endurútreikningur miðist við. Vaxtabreytingar geti leitt til hækkunar eða lækkunar hvernar greiðslu og hafi þ.a.l. áhrif á heildarendurgreiðslu lánsins. Í 2. tölulið skilmálanna segir síðan að greiða skuli breytilega óverðtryggða húsnæðislánavexti eins og þeir séu ákveðnir á hverjum tíma og birtir í vaxtatöflu Íslandsbanka hf. Breytingar á vöxtunum taki meðal annars mið af breytingum á fjármögnunarkostnaði bankans, rekstrarkostnaði, opinberum álögum og/eða öðrum ófyrirséðum kostnaði, stýrivöxtum Seðlabanka Íslands, breytingum á vísitölu neysluverðs o.s.frv.

HÉRAÐSDÓMUR REYKJANESS

Stefnendur byggja í málinu á því að þau hafi vorið 2021 orðið þess áskynja að annmarkar væru á fyrrgreindum skilmálum og framkvæmd stefnda um vaxtabreytingar. Þau hafi af þeim sökum greitt hærri vexti af lánum sínum en þeim hafi borið að gera. Lýtur ágreiningur í efnisþætti málsins að umræddum vaxtabreytingunum, en af hálfu stefnenda er á því byggt að skilmáli fyrrgreinds skuldabréfs um breytingar á vaxtastigi lánsins sé andstæður ákvæðum laga nr. 118/2016 um fasteignalán til neytenda og 36. gr. laga nr. 7/1936 um samningsgerð, umboð og ógilda löggerninga eins og skýra beri ákvæðin samkvæmt nánar tilgreindum tilskipunum Evrópusambandsins. Viðmiðin sem stefndi hafi litið til við ákvörðun um hækkun vaxta séu enda óljós og ekki skilgreind með þeim hætti að neytandi geti aflað sér afdráttarlausra upplýsinga um allar forsendur vaxtaákvæðana. Skilmálinn, sem veiti stefnda einhliða heimild til þess að breyta vaxtastigi lánsins, sé ólögmatgur og ógildur þar sem hann tilgreini með ósamngjörnum og ófullnægjandi hætti forsendur fyrir breytingu vaxta og mæli ekki fyrir um tiltekna aðferð eða reiknireglu við vaxtabreytingar.

3. Málsástæður stefnenda:

Stefnendur byggja kröfur sínar í málinu á því að telji að lánveitendur þurfi að útskýra með nákvæmum hætti viðmiðin sem áhrif hafi á vaxtabreytingar og aðferðina, eða reikniregluna, sem beitt sé til þess að ákvarða vexti á grundvelli viðmiðanna. Skilmáli í veðskuldabréfi aðila uppfylli ekki þau skilyrði.

Nánar tiltekið vísa stefnendur í fyrsta lagi til þess að stefndi tilgreini ekki í samningi aðila viðmið sem breytilegir vextir lánsins byggist á með þeim hætti sem áskilið sé í 34. gr. laga nr. 118/2016 um fasteignalán til neytenda. Ákvæðið byggist á 24. gr. tilskipunar nr. 2014/17/ESB um lánssamninga fyrir neytendur í tengslum við íbúðarhúsnæði. Þar sé mælt fyrir um að viðmiðin, þ.e. viðmiðunarvextir og vísitölur sem nýtt séu til að ákvarða vexti, þurfi að vera „sannprófanleg“. Í þessu samhengi benda stefnendur á að í II. viðauka tilskipunar nr. 2014/17/ESB segi að í upplýsingagjöf um fasteignalán skuli fjallað um „reiknireglu“ sem notuð sé við endurskoðun útlánsvaxtanna og mismunandi þátta þeirra. Slíka reiknireglu sé ekki hægt að setja fram séu viðmið vaxtabreytinga óskýr, óákveðin, óaðgengileg og ekki hægt að sannreyna. Hvorki í stöðluðu upplýsingaeyðublaði stefnda né skilmálum veðskuldabréfsins um breytilega vexti hafi verið að finna skilgreiningu á reiknireglu.

Stefnandi vísar til þess að stefndi byggji á því í greinargerð sinni að 1. mgr. 34. gr. laga nr. 118/2016 sé tvískipt og að krafan um að viðmið vaxtabreytinga séu skýr, aðgengileg og hlutlæg og unnt að staðreyna gildi aðeins þegar vaxtabreytingar miðist við viðmiðunarvexti eða vísitölur. Þar sem skilmáli stefnda um breytilega vexti byggji að hluta á öðru en viðmiðunarvöxtum og vísitölum eigi þau fyrirmæli laganna, sem sé að finna í 1. másl. 1. mgr. 34. gr. laganna ekki við. Í þeim efnum vísi stefndi til 2. málsliðar málsgreinarinnar þar sem segi: „Byggist ákvörðun um breytingu á vöxtum ekki á viðmiðunargengi, vísitölum eða viðmiðunarvöxtum skal í samningi um fasteignalán greint frá skilyrðum og málsmeðferð við breytingu á vöxtum.“ Stefnendur benda á að tilvitnaður málsliður eigi sér ekki beina samsvörun í tilskipun nr. 2014/17/ESB og orðalagið sé ekki að finna í umfjöllun tilskipunarinnar um breytilega vexti. Sé ákvæðið í íslensku lögunum að því leyti frábrugðið tilskipuninni. Einnig sé áréttað í formála tilskipunarinnar að mikilvægt sé að tryggja gagnsæi um eðli skuldbindinga og að aðildarríkjum skuli gert kleift að reisa skorður við „einhliða breytingum“ á útlánsvöxtum af hálfu lánveitanda. Í máli þessu reyni á túlkun á efnislegu innihaldi 34. gr. laga nr.

HÉRAÐSDÓMUR
REYKJANESS

118/2016, sem beri að gera með hliðsjón af 24. gr. tilskipunarinnar og því hafi þýðingu hvort það samrýmist tilskipuninni að lánveitandi beiti viðmiðum við ákvörðun vaxtabreytinga sem ekki séu skýr, jafnvel ekki tilgreind í samningi aðila, ekki aðgengileg og hlutlæg, og lánveitandi geti einn sannreynt.

Í öðru lagi telja stefnendur að stefndi hafi vanrækt þá skyldu sína að tilgreina með skýrum og hnitmiðuðum hætti skilyrði og málsmeðferð við breytingu á útlánsvöxtum í skilmála um breytilega vexti og að þess vegna sé óljóst hvaða aðferð stefndi hafi beitt til þess að ákvarða breytingar á vaxtafæti skuldarinnar. Regla um efni skilmála í neytendalánasamningi um breytilega vexti komi annars vegar fram í f. lið 2. mgr. 12. gr. laga nr. 33/2013 og hins vegar í 2. málsl. 1. mgr. 34. gr. laga nr. 118/2016 um fasteignalán til neytenda. Þessi ákvæði eigi rætur að rekja til tilskipunar 2008/48/EB um lánsamninga fyrir neytendur (f. liður 2. mgr. 10. gr). Stefnendur telji að skilgreina þurfi í lánsamningi öll skilyrði, með skýrum og gagnsæjum hætti, sem þurfi að vera uppfyllt til þess að vöxtum verði breytt og að lánveitandi þurfi að útskýra hvernig hann nýti viðmiðið og breytur, sem tilgreindar séu í lánsamningi, til þess að ákvarða eða reikna út vexti. Aðferðin við að ákvarða vextina sé þannig hluti af málsmeðferð við breytingu á útlánsvöxtum. Í dómsúrlausn frá 9. september 2021 í málum nr. C-33/20, C-155/2 og C-817/20 (Volkswagen Bank GmbH o.fl.) sé að finna leiðbeiningar um hvernig rétt sé að skýra orðið málsmeðferð í þessu samhengi. Stefnendur telji að niðurstaða dómsins og túlkun hans á sambærilegu orði í tilskipuninni, þar sem dómurinn fjalli um inntak l. liðar 2. mgr. 10. gr. tilskipunarinnar nr. 2008/48/EB, bendi eindregið til þess að orðalagið „skilyrði og málsmeðferð“ feli í sér mun viðtækari skyldur fyrir lánveitanda en stefndi haldi fram. Í öllu falli hafi túlkun þessara ákvæða verulega þýðingu í málinu og því sé fullt tilefni til þess að afla álits EFTA-dómstólsins á því hvað felist í því að lánveitandi skuli í lánsamningi greina frá skilyrðum og málsmeðferð við breytingu á útlánsvöxtum.

Í þriðja lagi telja stefnendur að viðmiðin sem stefndi tilgreini í hinum umþrætta skilmála teljist óréttmæt og ósanngjörn vegna þess að þau veiti lánveitanda einhliða rétt til þess að breyta vöxtum í tilefni af hvers kyns skakkaföllum í rekstri sínum, óhagstæðum breytingum á rekstrarkostnaði og hvers kyns öðrum ófyrirséðum kostnaði. Þá sé að finna í skilmálunum viðmið sem séu svo óskýr að óljóst sé hvenær og hvernig þeim verði beitt. Þessi matskenndu viðmið raski jafnvægi í samningssambandinu og stríði gegn góðum viðskiptaháttum og geti því ekki talist gildar ástæður í skilningi tilskipunar 93/13/EBE. Matskenndu viðmiðin í skilmála stefnda gangi mun lengra en heimilt sé samkvæmt tilskipun 93/13/EBE þar sem þau auki verulega ójafnræði aðila samningsins. Ríkt tilefni sé til þess að leita eftir áliti EFTA-dómstólsins um það hvort lánveitanda sé heimilt að áskilja sér rétt til þess að breyta vöxtum á grundvelli slíkra viðmiða og viðmiða sem ekki komi fram í samningi aðila.

Í fjórða lagi benda stefnendur á að í málinu sé deilt um hvaða kröfur um skýrleika og gagnsæi leiði af tilskipun 93/13/EBE um óréttmæta skilmála í neytendasamningum. Í stefnu sé m.a. vísað í dóm Evrópudómstólsins frá 3. mars 2020 í máli nr. C-125/18 (Gómez del oral Guash) og aðrar úrlausnir dómsins sem sýni að tilskipun 93/13/EBE, sérstaklega grein 4 og 5, verði að túlka svo, með það fyrir augum að uppfylla kröfuna um gagnsæi samningsskilmála um breytilega vexti í fasteignaláni, að lánveitandi þurfi í slíkum skilmála að útskýra nákvæmlega aðferðina sem nýtt sé til þess að reikna út vextina. Í stefnu sé jafnframt vísað til viðauka við tilskipunina sem hafi að geyma viðmið (svokallaður grár listi) sem hafa eigi til hliðsjónar þegar metið sé hvort skilmálar samnings teljist óréttmætir eða ósanngjarnir.

HÉRAÐSDÓMUR
REYKJANESS

Stefnendur vísa til þess að málatilbúnaður stefnda, sem sé reistur á þeim rökum að óskýr framsetning skilmála um breytilega vexti geti ekki leitt til þess að skilmálinn teljist ógildur, sé á skjön við dóma Evrópuðómstólsins, sem ítrekað hafi vísað til þess að þegar metið sé hvort skilmáli teljist réttmætur sé grundvallaratriði hvort skilmálinn sé á skýru og skiljanlegu máli, og skuli leiðsögn höfð af „gráa listanum“ í viðauka tilskipunar 93/13/EBE. Í þessu sambandi vísa stefnendur í dæmaskyni til dóms Evrópuðómstólsins í máli C-472/10 (Luvtel). Í þessu máli þurfi af framangreindum sökum að taka afstöðu til þess hvornig beri réttilega að beita 36. gr. a.-d. í lögum nr. 7/1936, sem innleiði í íslenskan rétt tilskipun 93/13/EBE, þ.á m. hvaða skilyrði skilmáli um breytilega vexti í neytendaláni þurfi að uppfylla til þess að geta talist réttmætur og sanngjarn, hvað felist í kröfunni um að skilmáli sé á skýru og skiljanlegu máli og hvaða afleiðingar það hafi sé sú krafa ekki uppfyllt.

4. Málsástæður stefnda:

Stefndi hafnar því að skilmáli veðskuldabréfs aðilanna um breytilega vexti sé ólögmætur. Upplýsingagjöf hans bæði fyrir lánveitinguna sjálfa og í skuldabréfinu sjálfu hafi að öllu leyti verið í samræmi við lög nr. 118/2016 um fasteignalán til neytenda. Af 35. gr. laganna sé ljóst að munur gerður á því hvort breytingar miðist við viðmiðunargengi, vísitölur eða viðmiðunarvexti sem unnt sé að sannreyna eða hvort breyting miðist við ákvörðun lánveitanda. Af skuldabréfi aðilanna sé ljóst að stefnda hafi verið heimilt að breyta vöxtum á grundvelli annarra þátta en viðmiðunargengis, vísitölu eða viðmiðunarovöxtum. Í athugasemdum við fyrrgreint frumvarp segi um 34. gr. laganna að ekkert sé því til fyrirstöðu að breyting á vöxtum sé ákveðin með hliðsjón af t.d. fjármögnunarkostnaði eða rekstrarkostnaði. Jafnframt segi í greinargerðinni að málsliðurinn byggji á ákvæði f. liðar 4. mgr. 7. gr. laga nr. 33/2013 um neytendalán og lagt sé til að sömu reglur eigi við og samkvæmt þeim lögum um upplýsingar sem lánveitandi skuli veita neytanda varðandi skilyrði fyrir vaxtabreytingum. Síðastgreint ákvæði sé algjörlega sambærilegt við f. lið 5. gr. tilskipunar 2008/48/EB. Þar komi fram að veita skuli neytanda upplýsingar um útlánsvexti og þær breytingar sem verði á útlánsvöxtum og greiðslum af þeim sökum. Engin stoð sé í lögnum eða tilskipunum fyrir fullyrðingum stefnenda um að skilyrði vaxtabreytinga þurfi að vera tæmandi talin í skilmálum lánveitanda.

Í skuldabréfi aðila séu taldir upp þeir þættir sem vaxtabreytingar taki mið af. Annars vegar stýrivöxtum og vísitölu neysluverðs og hins vegar þáttum sem tengjast því ekki og þar sem breytingar séu ófyrirséðar. Þar undir falli breytingar á fjármögnunarkostnaði bankans, rekstrarkostnaði, opinberum álögum og/eða öðrum ófyrirséðum kostnaði. Stefnendur hafi að öllu leyti verið upplýstir um þá þætti sem vaxtabreytingar réðust af og hafi upplýsingagjöf því verið í fullu samræmi við 34. gr. laga nr. 118/2016. Hæstiréttur Íslands hafi í dómum sínum lagt áherslu á að upplýsingar lánveitanda þurfi að vera þannig úr garði gerðar að almennur neytandi geti með auðveldum hætti gert sér grein fyrir hverjir skilmálar lánsins séu, sbr. dóm í máli nr. 243/2015. Í máli þessu hafi stefnendur haft allar forsendur til að geta gert sér grein fyrir skilmálum lánsins.

Stefndi mótmælir því einnig að skuldabréf aðilanna sé í ósamræmi við ákvæði samningalaga nr. 7/1936 og geti þannig valdið ógildingunni. Í lögum nr. 118/2016 sé ekki mælt fyrir um að ákvæði samnings sem ekki fullnægi skilyrðum laganna teljist ógild. Skilmáli skuldabréfs aðilanna sé í fullu samræmi við fyrirmæli 34. gr. fyrrgreindra laga og því sé ekki mögulegt að víkja þeim til hliðar á grundvelli reglna samningaréttar.

HÉRAÐSDÓMUR
REYKJANESS

Af hálfu stefnda er einnig vísað til annarra atriða sem snerta lög nr. 7/1936 og tilskipun 93/13/EBE, en ekki er þörf á að rekja þau nánar í tilefni af beiðni þessari.

5. Löggjöfin sem á reynir í málinu:

Í 34. gr. laga nr. 118/2016 um fasteignalán til neytenda er mælt svo fyrir: „Ef í samningi um fasteignalán er kveðið á um að byggt sé á viðmiðunargengi, vísitölum eða viðmiðunarvöxtum við ákvörðun breytilegra vaxta er lánveitanda aðeins heimilt að notast við viðmiðunargengi, vísitölur eða viðmiðunarvexti sem eru skýrir, aðgengilegir, hlutlægir og unnt að sannreyna, bæði fyrir aðila samnings og Neytendastofu. Byggist ákvörðun um breytingu á vöxtum ekki á viðmiðunargengi, vísitölum eða viðmiðunarvöxtum skal í samningi um fasteignalán greint frá skilyrðum og málsmeðferð við breytingu á vöxtum.“ Fyrri málsliður greinarinnar felur í sér innleiðingu a-liðar 24. gr. tilskipunar Evrópuþingsins og ráðsins 2014/17/ESB, þar sem kveðið er á um að allar vísitölur eða viðmiðunarvextir, sem beitt er við útreikning á útlánsvöxtum, skuli skýrir, aðgengilegir, hlutlægir og sannprófanlegir fyrir aðila lánssamnings. Í athugasemdum með frumvarpi því er varð að lögum nr. 118/2016 segir um ákvæðið að það komi ekki í veg fyrir að lánveitendur geti kveðið á um í samningi um fasteignalán að breyting á vöxtum sé ákveðin af lánveitanda með hliðsjón t.d. af fjármögnunarkostnaði eða rekstrarkostnaði. Sé vaxtabreyting byggð á slíkum viðmiðum ber lánveitanda að taka það skýrlega fram og útskýra við hvaða aðstæður vextir kunna að breytast.

Í síðari málslið 1. mgr. 34. gr. er síðan gengið út frá að greint skuli frá skilyrðum og málsmeðferð við breytingu á vöxtum byggist hún ekki á viðmiðunarvöxtum. Byggir umræddur málsliður á f. lið 4. mgr. 7. gr. laga nr. 33/2013 um neytendalán, en umrædd lög fölu í sér innleiðingu á tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 2008/48/EB um lánasamninga fyrir neytendur. Segir m.a. í f. lið 10. gr. þeirrar tilskipunar að lánveitandi skuli veita neytanda upplýsingar um útlánsvexti, skilyrði sem gildi um beitingu þeirra og, ef við eigi, vísitölu eða viðmiðunarvexti sem gildi um upphaflegu útlánsvextina, sem og tímabil, skilyrði og málsmeðferð við breytingu á útlánsvöxtunum.

Í 12. gr. laga nr. 118/2016 er einnig fjallað um þær upplýsingar sem lánveitanda ber að veita neytanda að því er vextir varðar. Segir þar m.a. að lánveitandi skuli tryggja að neytandi hafi ávallt aðgang að skýrum og skiljanlegum almennum upplýsingum um lánaframboð, þar á meðal um tegundir útlánsvaxta ásamt skýringardæmi og stuttri lýsingu á einkennum fastra og breytilegra vaxta og þýðingu þeirra fyrir neytanda. Skal tilgreina skilyrði og málsmeðferð við breytingu á vöxtum. Byggir ákvæðið á 13. gr. tilskipunar Evrópuþingsins og ráðsins 2014/17/ESB þar sem mælt er fyrir um að aðildarríki skuli tryggja að skýrar og skiljanlegar almennar upplýsingar um lánasamninga séu ávallt tiltækar hjá lánveitendum, m.a. að því er varðar tegundir útlánsvaxta og stutta lýsingu á einkennum fastra og breytilegra vaxta og þýðingu þeirra fyrir neytenda.

Loks byggja stefnendur á 36. og 36. gr. c. laga nr. 7/1936, en með síðarnefndu greininni var innleidd í íslenskan rétt 6. gr. tilskipunar 93/13/EBE um ósanngjarna og óréttmæta skilmála í neytendasamningum. Segir þar að aðildarríkin skuli mæla svo fyrir um að óréttmætir skilmálar í samningi við neytanda séu ekki samkvæmt landslögum bindandi fyrir neytendur. Í viðauka með umræddri tilskipun eru dæmi um skilmála sem teljast óréttmætir, en þar er m.a. fjallað um það í j-lið 1. gr. að undir þá falli skilmálar sem heimila lánveitanda að breyta einhliða samningsskilmálum án gildrar ástæðu sem tilgreind sé í samningi. Segir og í b-lið 2. gr. viðaukans að j-liðurinn komi ekki í veg fyrir

HÉRAÐSDÓMUR
REYKJANESS

að veitandi fjármálaþjónustu áskilji sér rétt til þess að breyta vöxtum einhliða sé fyrir því gild ástæða.

6. Spurningin sem beint er til EFTA-dómstólsins:

Deila málsins lýtur sem fyrr greinir að því hvort skilmáli í veðskuldabréfinu um útreikning breytilegra vaxta standist ákvæði 12. og 34. gr. laga nr. 118/2016 um fasteignalán til neytenda og 36., sbr. 36. gr. c, laga nr. 7/1936 um samningsgerð, umboð og ógilda löggæringa, eins og framangreind ákvæði ber að túlka í samræmi við tilskipanir Evrópuþingsins og ráðsins 2014/17/ESB og 2008/48/EB og tilskipun ráðsins 93/13/EEC.

Með úrskurði héraðsdóms í fyrrgreindu máli 13. desember sl. Var fallist að hluta á beiðni stefnenda um að óskað væri ráðgefandi álits EFTA-dómstólsins. Í úrskurðinum var til þess vísað að af málatilbúnaði yrði ráðið að við úrlausn málsins myndi reyna á skýringu ákvæða tilskipana 2014/17/ESB um fasteignalán til neytenda og 2008/48/EB um lánsamninga fyrir neytendur að því er varðar beitingu annars vegar fyrri málsliðar 1. mgr. 34. gr. laga nr. 118/2016 og hins vegar síðari málsliðar sömu greinar, sbr. umfjöllun hér að framan. Var vísað til þess sem fram kæmi í úrskurði Landsréttar 31. október 2022 í máli nr. 558/2022, en þar væri þess getið að í dómaframkvæmd Evrópuþingsins og EFTA-dómstólsins ekki að öllu leyti verið skorið úr um skýringu umræddra tilskipana og samspil þeirra að því er varðaði hugtakið „viðmiðunarvextir“ í fyrri málslið 1. mgr. 34. gr. laga nr. 118/2016 og hugtökin „skilyrði og málsmeðferð“ í síðari málsliðnum. Með vísan til umrædds úrskurðar Landsréttar, málatilbúnaðar aðila og markmiða EES-samningsins um einsleitni, féllst héraðsdómur á það með stefnendum að ákvæði áðurgreindra tilskipana og skýring á hugtökum þeirra gætu haft raunverulega þýðingu fyrir úrlausn málsins.

Með vísan til framangreinds er óskað eftir ráðgefandi áliti EFTA-dómstólsins á eftirfarandi:

Samræmist það tilskipun 2014/17/ESB, sbr. einkum 24. gr. tilskipunarinnar, og eftir atvikum f. lið 2. mgr. 10. gr. tilskipunar 2008/48/EB, sbr. 19. lið formálsorða tilskipunar 2014/17/ESB, að í skilmálum fasteignaláns neytenda, þar sem vextir eru breytilegir, komi fram að vaxtabreytingar taki meðal annars mið af rekstrarkostnaði og öðrum ófyrirséðum kostnaði?

Halldóra Þorsteinsdóttir héraðsdómari

Hjálagt:

Úrskurður héraðsdóms Reykjaness 13. desember 2022 í máli nr. E-2539/2021